

Eens voor altijd

Deze uitdrukking komt één keer voor in de Brief aan de Romeinen (Rom. 6:10) en drie keer in de Brief aan de Hebreëen (Hebr. 7:27; 9:12; 10:10).

In Romeinen 6:10 wordt gezegd dat Christus 'eens voor altijd der zonde' gestorven is. Door dat ene offer is het zondevraagstuk definitief geregeld en is er geen herhaling of iets anders nodig. Christus is daarna uit de doden opgewekt, met het gevolg dat Hij niet meer sterft, de dood heerst niet meer over Hem.

Deze waarheid wordt ons hier voorgesteld om onze positie ten opzichte van de zonde duidelijk te maken. Wij zijn met Hem één gemaakt in de gelijkheid van Zijn dood en het gevolg daarvan is dat wij van de zonde vrijgemaakt zijn, zodat die niet meer over ons heersen zou, zoals dat vroeger het geval was. Wat nodig was om ons in die positie te brengen, is door Christus eens voor altijd gedaan. In Hebreëen 7:27 staan deze woorden in tegenstelling tot het woord 'dagelijks'. Dit laatste woord heeft betrekking op de offers die door de oudtestamentische hogepriesters werden gebracht. Zij moesten die eerst voor hun eigen zonden offeren en daarna voor die van het volk. Maar een definitieve, altijddurende oplossing konden zij niet brengen. Ze moesten dagelijks herhaald worden. 'Christus is eenmaal in de voleinding van de eeuwen geopenbaard om de zonde teniet te doen door de offerande van Zichzelf' (Hebr. 9:26). Welk een grote waarde heeft dit eenmalige offer van Jezus Christus, vergeleken met de dagelijks herhaalde offers van de hogepriesters, die de zonden niet konden wegnemen.

Hebreëen 9:12 spreekt over Zijn ingaan in het heiligdom, eens voor altijd. In het Oude Testament wordt gesproken over een ingaan in een aards heiligdom, de tabernakel. Daar trad de hogepriester binnen met 'vreemd' bloed, dit wil zeggen het bloed van bokken en kalveren. En ook deze handeling moest regelmatig herhaald worden.

Christus is de hemel Zelf binnen gegaan, niet met 'vreemd' bloed, maar met Zijn eigen bloed, en dat eens voor altijd. Ook in Hebreëen 9:25 wordt hier de nadruk op gelegd: 'Niet opdat Hij Zichzelf dikwijls zou offeren, zoals de hogepriester elk jaar ingaat in het heiligdom'. Het gevolg hiervan is dat Hij een eeuwige verlossing verworven heeft, dit weer in tegenstelling tot de tijdelijke vergeving bij de oudtestamentische offerdienst.

De laatste keer vinden we het 'eens voor altijd' in Hebreëen 10:10. Uit de vertaling 'Voorhoeve' valt niet goed op te maken of deze woorden betrekking hebben op ons geheiligd zijn of op het offer van Jezus Christus. Volgens de vertaling N.B.G. is het eerste het geval. In de 'beschouwingen' van de broeders wordt de passage ook in deze zin verklaard. Dat deze uitdrukking ook op het offer van Christus kan worden toegepast, bleek reeds uit Hebreëen 7:27.

Dat de gelovige door het offer van Christus eens voor altijd geheiligd wordt, is een belangrijke waarheid. Heiliging betekent: afzondering. Door dit offer zijn we uit de wereld geheiligd, afgezonderd en apart gesteld voor Hem, als een eigendomsvolk, en dit niet voor een dag of een maand of een jaar, maar voor altijd.

In hoeverre we dit in ons gedrag praktisch verwerklijken, is een andere kwestie. Dit geldt ook voor Romeinen 6:10. We moeten eerst het principe, het beginsel, de leer kennen, om tot een gezonde praktijk te kunnen komen. In Hebreëen 10:14 wordt hieraan nog toegevoegd dat zij die geheiligd worden, door die ene offerande ook voor altijd volmaakt zijn. Het offer van Christus is zó volkomen dat de daaruit voortvloeiende heiliging en volmaking volkomen en altijddurend zijn.

In de Brief van Judas vinden we in de verzen drie en vijf een woord dat qua betekenis nauw verwant is aan bovengenoemde uitdrukking. In de 'Voorhoeve' vertaling lezen we beide keren 'eenmaal', in die van het N.B.G. respectievelijk 'eenmaal' en 'eens voorgoed'. In Judas :3 worden de geroepenen opgewekt om te strijden voor het geloof, dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd.

Het woord 'overgeleverd' maakt duidelijk dat het hier niet gaat om geloof in de zin van vertrouwen, of als speciale gave van de Heilige Geest. Dit kan niet overgeleverd worden, maar wordt door de Geest in de harten gewerkt. 'Geloof' moet hier gelezen worden in de zin van 'leer' (zoals we dit bijvoorbeeld ook vinden in 1 Tim. 4:1; 6:10; 2 Tim. 4:7). Deze geloofsleer is door de heilige profeten in het Oude Testament gebracht en in het Nieuwe Testament door de apostelen van de Heer en Heiland (2 Petr. 3:2). Deze overlevering is ook eenmalig, is eens voor altijd geschied en voor altijd geldig.

In zijn zeer lezenswaardige studie over de Brief van Judas legt broeder Heijkoop ook sterk de nadruk op deze betekenis van het woord. Deze ons in de Bijbel overgeleverde leer wordt vooral in onze tijd veel bekritiseerd en aangevallen en de belijders ervan worden belachelijk gemaakt. Daarom worden de gelovigen opgewekt om voor het geloof te strijden en zich de kostbare waarheden niet te laten ontnemen. Velen trachten de Bijbel van zijn kracht te beroven door te redeneren dat wat bijvoorbeeld de apostel Paulus schreef, wel goed en nuttig was voor die tijd, maar nu niet meer zo toegepast kan worden.

Het is goed om te zien dat zowel Petrus als Judas bij de lezers een beroep deden op wat hun geleerd was en dat in herinnering brachten. Daarbij wezen ze op Bijbelgedeelten die stamden uit de perioden, duizenden jaren vóór de tijd waarin zij zelf leefden. Dit was voor hen geen enkele verhindering ze als gezaghebbend te aanvaarden. Zo moet het ook bij ons zijn. 'Ik wil u echter eraan herinneren, u die eenmaal alles wist' (Judas :5). Wij moeten er niet naar streven om het aan ons overgeleverd geloof aan te passen aan de geest van onze tijd, maar om dat hierop toe te passen.

H. Wilts